

[Robert Pedersen.]

baglæns. Den konklusion kunne jeg i hvert fald ikke drage af hr. Poul Dams indledning.

Jeg vil gerne sige til undervisningsministeren, at jeg synes, der er grund til at være en lille smule skuffet over den forholdsvis ringe placering, som idrætten har fået i den obligatoriske undervisning, så meget desto mere som undervisningsministeren jo med stor glæde selv har dyrket idræt i Akademisk Boldklub. Jeg mener, det mere end nogen sinde tidligere er nødvendigt med en fysisk opdragelse og med at inspirere til sportsglæde i foreninger, men jeg synes også, at den vejledning, som undervisningsministeren har fået i underbilag 18 og 19 fra Idrættens Fællesråd og fra idrætsudvalget, er uhyre ringe, og jeg er ked af, at det har ført med sig, at det oprindelige udkast er blevet ændret, således at man i § 3, stk. 3, har slettet idræt som et tilbud om fritidsundervisning.

Jeg synes, de argumenter, der er kommet på markedet om lærerbetaling, om konkurrence osv., ikke er særlig relevante, og hvis det, der i denne sammenhæng er det helt afgørende, nemlig at den kommende generation, den, der vokser op, får glæde af og kærlighed til sport, så er hovedproblematikken ikke, om det foregår i en skole, eller det foregår i en forening, selv om jeg selvfølgelig er enig i den betragtning, at det i foreningslivet kan blive livslangt, og at foreningerne er demokratiske enheder, som børn har godt af at opleve.

Jeg synes, det skal siges stærkt, at vi har haft visse sunde traditioner i dette land, hvor samarbejdet imellem skole og idræt har været mønstergyldigt og har givet sig glimrende udslag. Håndbolden var ikke kommet frem på det niveau, den er, uden at Efterslægten, Vestre Borgerdyd og Schneekloth's skole havde været banebrydende. Rødovre statsskole var den, der indførte volleyball i vort land, Stevnsgades var den, der indførte basketball, og der blev i 1940erne på samleband fra Bispebjerg skole leveret landsholdsfolk i atletik og i fodbold, fordi man havde dygtige lærere. Derfor vil jeg gerne sige to ting til ministeren: om han vil være venlig at betænke endnu en gang, om man skal forøge antallet af de obligatoriske timer, og for at nedbryde den tilsyneladende kritiske holdning, som de to bilag

giver udtryk for, om han i den udstrækning, det er muligt, gennem cirkulærer vil sørge for, at man, hvor skolerne har faciliteter, gode baner, gode træningslokaler, stiller dem til disposition for idrætten. Jeg synes også, at det perspektiv, der ligger i hele fritidsundervisningen, er med til at fjerne noget af det museumsagtige, der kan være over en skole, og som jeg egentlig synes hr. Poul Dam i sin indledning så udmærket karakteriserede.

Undervisningsministeren (*Knud Heinesen*): Jeg vil gerne takke ordførerne for en, synes jeg, meget velvillig behandling af det foreliggende lovforslag. Hvis vi i dag er blevet præsenteret for alle væsentlige indvendinger og alle væsentlige synspunkter og har fået lagt frem alle væsentlige hurdles, som skal passeres i denne sag, så kan jeg ikke forestille mig, at der skulle være uovervindelige problemer i henseende til at finde frem til en meget stor enighed.

Hr. Knud Nielsen berørte bl. a. børnehaveklassernes betydning, og jeg er ganske enig i de betragtninger, der her kom frem, også betragtningen om, at den nuværende ordning med børnehaveklasseerne rummer en betydelig mulighed for, at hele systemet har en social slagside. Jeg synes, vi kan glæde os over den kraftige vækst på et par hundrede procent i det seneste par år i børnehaveklasseernes antal — vi er ved at nå op på en dækning på omkring 50 pct. — men jeg kan være helt enig i samtidig, at det må være hensigtsmæssigt at samordne bestræbelserne, som de udfoldes imellem børnehaverne og børnehaveklasseerne, og jeg kan sige, at socialministeriet og undervisningsministeriet har et udvalgsarbejde i gang om dette spørgsmål.

Et andet meget kontroversielt spørgsmål, som hr. Knud Nielsen rejste, var spørgsmålet om kristendomsundervisningen. Det er senere blevet kommenteret af de fleste ordførere, bl. a. hr. Brøndlund Nielsen. Yderligere var hr. Niels Jørgen Nielsen inde på det, og nu sidst har vi haft en lille ordveksling, hvori også hr. Poul Dam deltog. Denne sag startede jo, for så vidt angår sidste fase, med, at kristendomskommissionen understregede, at faget skulle være kundskabsmeddelende, og at det skulle ligestilles med andre fag. Dér, hvor logikken begyndte at